

La km. fluvial 864,5 vest — colonie, în continuarea nivelului de locuire de epoca bronzului a fost surprins și un nivel prefeudal. Indicii ale unui nivel prefeudal au apărut sporadic și în primele două secțiuni dar mai ales în secțiunile 3 și 4 făcute toate una în continuarea celeilalte și paralele cu Dunărea.

În secțiunea 4 la adîncimea de 0,80 m. a apărut o aglomerare de pietre arse în diametru de 1,20 m și înălțimea de 0,30 m. Se deschide o casetă laterală de $4,60 \times 4$ m. pentru a urmări conturul bordeiului.

Bordeiul are o formă pătrată cu latura de 3,30 m. orientată sud-nord, pietrarul în colțul de nord-vest și intrarea prin partea de sud spre Dunăre. Conturul bordeiului a putut fi urmărit datorită bîrnelor arse păstrate in situ. Nu au fost descoperite gropi de pari în afară de una centrală. Bănuim că avem de a face cu un semibordei a cărui groapă a străpuns nivelul hallstattian. Pereții au fost făcuți din bîrne puse longitudinal, una peste alta, pînă la nivelul prefeudal sau puțin deasupra lui. Acoperișul în două ape avea căpriori mai subțiri ce susțineau acoperămintul, multe urme din ei fiind găsite carbonizate pe podeaua bordeiului.

Chiar dacă a fost fățuită, podeaua bordeiului nu se mai păstrează, fiind așezată pe un pămînt galben-nisipos cu un mare grad de umiditate.

Pe pietrar au fost găsite deranjate mai multe fragmente de vatră portabilă de formă circulară cu un diametru probabil de 0,50—0,60 m, gardina înaltă de 0,15 m și groasă de 0,3 m.

Pietrarul este de formă pătrată cu latura de 1,15 m din pietre de rîu, în general mari, unele dintre ele albe, de natură calcaroasă. În comparație cu mărimea pietrarului vatra, în formă de potcoavă, este mică. Gura vetrei, flancată de două pietre mari ($0,37 \times 0,25 \times 0,30$ m) este îndreptată spre sud. Lungimea de 0,65 m, lățimea gurii de 0,45 m iar la interior de 0,30—0,32 m. Vatra este ușor albiată și gura pilniată. Materialul arheologic recoltat din nivelul prefeudal este destul de sărac. În secțiunea 3 la adîncimea de 0,40 m au fost găsite un vîrf de săgeată în trei muchii și un brici de bărbierit, lung de 0,11 m, ambele specifice sec. VI—VII e.n.

Fragmentele ceramice, foarte puține sînt lucrate la roată înceată și cu mîna, din pastă cu mult petriș și cioburi pisate în amestec, zgrunțuroasă, superficial arsă. Majoritatea fragmentelor au fost recoltate de pe pietrar.

Din categoria celor lucrate cu mîna fac parte fragmente din două oale de mărime mijlocie, cu fundul gros, amintind de ceramica dacică lucrată cu mîna, buza evazată, cu marginea rotunjită fără ornamente. Alt fragment de buză de vas este tăiat drept.

Din categoria ceramicii lucrată la roată, se păstrează fragmente dintr-un perete de oală, mai subțire, ornamentată cu linie simplă în val, iar spre gît cu un grup de linii incizate circular. O fusaiolă lucrată din aceeași pastă, însă mai îngrijit cu înălțimea 2 cm și diametrul de 2,9 cm a fost găsită tot pe piatră, alături de un instrument din os, probabil un împungător nefinisat.

Sistemul de construcție al bordeiului și materialul arheologic recoltat ne permit să încadrăm nivelul prefeudal în sec. VII e.n.

Prundul Deifului

La aproximativ 200 m aval de Prundul Deifului a fost cercetat în 1978, tumulul cel mai bine conservat (majoritatea sînt distruși parțial sau în întregime de apele Dunării).

Tumulul are o lungime de aproximativ 20 m. și o lățime (excluzînd partea distrusă dinspre Dunăre) de aproximativ 15 m. Se trasează două secțiuni în cruce. Una paralelă cu Dunărea de 30×1 m, alta perpendiculară pe Dunăre de 15×1 m.

Stratigrafic se constată următoarele:

— Un strat de pămînt negru cu care s-a acoperit mantaua de pietre cu fragmente ceramice romane.

— Aglomerarea de pietre de rîu care în vîrfurile tumulului atinge grosimea maximă de 0,40 m. și care se îngustează spre poale.

— La bază un strat galben-nisipos cu spo-

radice fragmente hallstatiene, ușor bombat spre vîrf, fapt ce ne indică că locul a fost special ales pentru înălțarea tumulului.

— La suprafață un strat vegetal recent, format din depuneri aluvionare sau eoliene.

Incinerarea defunctului și ospățul ritual s-au desfășurat pe loc.

Vatra rugului, cu un diametru de 4 m a avut inițial un fel de podeală din fragmente de cărămizi și țigle romane. Pe vatra rugului au fost găsite scoabe, piroane, plumb topit, un fragment de cuțit și altele. Probabil defunctul a fost așezat pe un soclu sau o tangă de lemn. Tot aici au fost găsite fragmente ceramice romane și două monede trecute prin foc (Probus și Dioclețian), un cuțitaș și două fragmente din sticlă neagră-albăstruie.

Mormîntul propriu-zis, format din puține resturi cinerare, un pumnal și un cuțitaș dacic a fost așezat direct pe pămînt galben. Pe cele două pete de arsură cu multă cenușă, aflate în partea estică a tumulului, au fost găsite multe oase de animale în special mari. Le bănuim a fi vetre de libație.

Mărimea rugului funerar și existența a două vetre de libație ne sugerează ideea existenței a două sau mai multe morminte distruse de apele Dunării. Același lucru ni-l spune și mărimea tumulului. Pietrele au fost așezate după incinerare și ospățul ritual, peste tot, exceptînd vatra rugului care fusese podită cu cărămizi romane.